

[Wilhelm.]

Denne konstatering betyder ikke, at VS vender sig mod underbudgettering i al almindelighed. Vi har støttet de af udpumpningsforslagene, som efter vores mening gavnede lønarbejderne. Det har været de færreste. Vi har modsat os de forslag, som slet og ret har betydet tilskud til privatkapitalen. Det har været langt de fleste. Vi er altså ikke generelt imod udpumpningen, vi har undertiden endda foreslået alternative udpumpningsmåder, f. eks. direkte tilskud til alle lavindkomstgrupper i stedet for den generelle momsnedsettelse, som man vil kunne huske fra septembersamlingen. I dag må man vist erkende, at dette — helt bortset fra, at det havde en helt anderledes social fordeling med vægten på de arbejdsløse, på de lavtlønnede og på pensionisterne — også ud fra et stimulerings-effektsynspunkt ville have bidraget mere til beskæftigelsen, end den måde man nu fra forligspartiernes side valgte at gøre det på.

Vi er altså gået ind for en ekspansiv finanspolitik, når der blev benyttet veje, som gavner lønarbejderne, men vi deltager ikke og vil fortsat ikke deltage i illusionsmageri om, at dette er ganske uproblematisk, at man blot kan pumpe ud uden begrænsning, at kapitalismens krise kunne overvindes ad denne vej, hvis bare der var den politiske vilje til stede, at kasseunderskuddet kun er et tal, der forsvinder ud i den forurenede luft, når året er omme.

Realiteten i det foreliggende finanslovforslag er, at den socialdemokratiske regering har indstillet sig på at acceptere en arbejdsløshed på en halv snes procent. Realiteten er, at man arbejder helt og holdent på kapitalens præmisser, hvilket betyder massearbejdsløshed.

Danmark er i en venteposition, sagde finansministeren i sin fremsættelsestale. Det er de andre kapitalistiske lande også. Alle venter. Men denne venten er i virkeligheden en offensiv mod arbejderklassen, som skal tvinges til indkomstpøolitik og til det, en tidligere socialdemokratisk regering for en snes år siden kaldte en passende arbejdsløshed.

Nogen målsætning for samfundsudviklingen kan man ikke finde hos regeringen, hos socialdemokratiet eller forligspartierne. Ved højtidelige lejligheder kan man måske nok høre snak om delmålsætninger. F. eks. er

der jo på det sidste sagt ikke så lidt om fremme af den kollektive trafik. Men hvordan forholder det sig i virkeligheden? I finanslovforslaget, når man skal til at sætte tingene op med kroner og øre på, så er der præcis den samme fordeling af investeringerne mellem kollektiv og individuel trafik, som der har været i de sidste mange år. Ingen ændring dér.

Ved højtidelige lejligheder hører vi også talen om at begrænse den uhejmede vækst i energiforbruget, og i det hele taget en mere ansvarlig holdning til ressourceforbruget. Men i alle andre sammenhænge taler man om et nyt opsving, om fremme af investeringerne, om en ny vækst på de gamle blikdåser. Altså en gentagelse af den overakkumulation, som førte ud i den nuværende krise.

Den socialdemokratiske ordfører gav her i dag OPEC-landenes ajourføring af bytteforholdet et væsentligt ansvar for den økonomiske krise. VS er ikke enig i den forklaring, og det vil man vide fra mange tidligere diskussioner og debatter her, men det gør ikke behovet for en energipolitik mindre. Det ajourførte bytteforhold betyder, alt andet lige, at en mindre del af industrivarerne bliver tilbage i de forarbejdende lande, og hvis vi samtidig skal mindske energiforbruget, som man siger ved højtidelige lejligheder, så vil varemængden pr. indbygger også blive mindre.

Men hvad mener egentlig socialdemokratiet om denne problematik? Har vi nogen sinde fået et sammenhængende svar fra regeringen eller socialdemokratiet vedrørende dette problem? Vi har fået de aldeles uforenelige delmålsætninger, begrænsning af energiforbruget, det ændrede bytteforhold må respekteres, men vi skal styre ud i nye store investeringer og ny økonomisk vækst af den gamle type. Det kan ikke lade sig gøre samtidig. Der er ingen sammenhæng dér.

Man vil ikke have nulvækst, siger man så. VS har heller ikke nogen sinde plæderet for nulvækst vil jeg gerne understrege. Det, vi har sagt mange gange, er, at vi ikke accepterer det vækstbegreb, det kapitalistiske samfund benytter sig af, og som borgerlige økonomer og socialdemokratiske økonomer benytter sig af: det blinde vækstbegreb.

Var Danmark et socialistisk samfund, så